

סוף מסלול

על סגירת מסלול המורות החיילות הירוקות

אביב כהן גנוסר, מורה חיילת, בית ספר שדה גליל

אני זוכרת היטב את המיונים שלי למסלול המורות החיילות הירוקות. הייתי בכיתה י"ב, ולמרות שתכננתי לעשות שנה נוספת במכינה קדם צבאית, חיפשתי כבר אז תפקיד שיהיה לי משמעותי בצבא.

אחרי שלל פעילויות, סימולציות והרצאה שהייתי צריכה להעביר, הכניסו אותנו לחדר קטן במשרדי החברה להגנת הטבע בתל אביב, שם הסבירו לנו על הגופים הירוקים השונים אליהם ניתן להתמייין. בסוף ההסברים נעמדה אישה בעלת שיער קצר, הציגה עצמה בתור ריבי, אחראית כוח אדם בחברה להגנת הטבע, והודיעה לנו שהתפקיד אומנם יכול להישמר לנו עד לאחר שנת י"ג, אך שעלינו לקחת בחשבון שמשרד הביטחון עלולים לסגור אותנו, כך שאם נתמהמה בשנה – יש סיכוי שנפסיד אותו. "אין לך מה לדאוג", אמרה אחר כך אמא שלי, ששירתה בעצמה כמורה חיילת ירוקה בבית ספר שדה חרמון, "בכל שנה מזהירים מפני סגירת המסלול. עוד כשאני התגייסתי הודיעה לנו ריבי שייתכן שזוהי השנה האחרונה של המורות החיילות הירוקות. לא יבטלו את המסלול".

אז דחיתי את הגיוס בשנה והלכתי למכינה. במהלך השנה היא רק גבר אצלי הרצון להתגייס לתפקיד ולעסוק בחינוך סביבתי.

ואכן, המסלול נשאר, התפקיד נשמר ואני התגייסתי להיות מורה חיילת ירוקה בבית ספר שדה גליל.

אחרי שנה מטורפת, קשה, מלמדת, מאתגרת ומספקת של טיולים ברחבי הצפון, אגדות והצגות על מגוון צמחי החורש הים תיכוני, והתמודדויות עם ילדים שונים בכל הגילאים... נחתה עלינו הידיעה – סוגרים את המסלול. כן, הפעם זה באמת. 30 שנים של איומים (שאכן הובילו לקיצוץ בתקנים לתפקיד, אך מעולם לא לביטולו) התממשו.

חברותיי לתפקיד נעמדו על רגליהן במחאה. שלחו מכתבים, חתמו על עצומות וביקשו להיפגש עם בכירים בצבא. לעומתן, נותרתי שקטה, וניסיתי להבין עם עצמי מה דעתי על כך.

אני אוהבת את התפקיד ומרגישה שעם כל הקשיים והאתגרים זכיתי בשנתיים מדהימות ומלמדות. עם זאת, בעולם אידיאלי ייתכן שלא היה צורך בחיל חינוך. בעולם כזה, משרד החינוך היה חכם יותר, בעל ראש פתוח ועשיר בתקציבים. הוא היה דואג לחינוכם של כל ילדי המדינה, מלווה אותם אחד, אחד, באופן אישי, בכיתות קטנות ועם מיטב המורים שחלומם הגדול הוא לחנך. אבל אנחנו לא חיים בעולם כזה וחיל החינוך מספק תמיכה, בנות איכותיות, מלאות מוטיבציה ורצון שמצליחות לעזור ולגעת במאות ילדים שזקוקים להן.

רומי ליבנה, מורה חיילת, במהלך הדרכה צילום- בית ספר שדה גליל

ואנו, הירוקות? אנחנו יוצאות עם אותם ילדים החוצה, אל הטבע הנהדר. מחנכות לאהבת הארץ והמולדת, שבעתיד אותם ילדים יתבקשו להגן עליה בגופם ובחיייהם. מדוע שירצו לעשות זאת מבלי להכיר אותה? מבלי לאהוב כל חלק בה? כל פיסת אדמה, כל נחל זורם וכל עץ אלון רחב? ומי נכון למשימה הזאת אם לא החיילות עצמן, שמראות לילדים צד נוסף בצבא, גם הוא עוסק בשמירה על הארץ שיש לנו – על נופיה, על הצמחים ובעלי החיים שבה, על הטבע שלה. כי אם לא על כל זה, על מה בעצם אנחנו נלחמים כבר 66 שנים?! אני ממש מקווה שאחרי שנה ללא המורות החיילות הירוקות, יבין מי שצריך להבין ששווה להחזיר את המסלול. כי קטן ולא מוכר ככל שיהיה – הוא משמעותי.

**מורות חיילות ירוקות. חלק חיוני בצוות בית ספר שדה
צילום- בית ספר שדה גליל**

